

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

9 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit în componența:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion
Ghervas Maria
Mardari Dumitru

judecând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Gheorghita Igor în numele inculpatului, prin care se solicită casarea parțială a sentinței Judecătorei Ungheni din 13 septembrie 2018 și a deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 4 decembrie 2018, în cauza penală privindul pe

COLȚ Vitalie XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.09.2018 – 13.09.2018;

Instanța de apel: 15.10.2018 – 04.12.2018;

Instanța de recurs: 21.02.2019 – 09.04.2019.

c o n s t a ț ă :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 13 septembrie 2018, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Colț V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d) și e) Cod penal la 4 ani închisoare, cu amendă în mărime de 750 unități convenționale, ceea ce constituie 15000 lei, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a reținut următoarea bază factologică: „Colț V. la 6 iulie 2011, în jurul orei 1⁰⁰, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, aplicând violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, a pătruns în odaia operatorului din salonul de jocuri de noroc de pe XXXXX, ce aparține SRL „Play Mania” și i-a aplicat o lovitură cu piciorul în regiunea feței lui Bandalac E., în rezultatul căreia ultima s-a lovit cu capul de perete, cauzându-i astfel dureri fizice, după care Colț V. a sustras în mod deschis aparatul de casă în valoare de 2400 lei și a fugit. Drept rezultat, părții vătămate i-a fost cauzată o daună materială neconsiderabilă.”

Pe baza stării de fapt expuse supra, instanța a reținut că acțiunile lui Colț V. se încadrează juridic în baza art. 187 alin. (2) lit. d) și e) din Codul penal – *jaful, adică sustragerea în mod deschis a bunurilor altei persoane, comisă prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei.*

În ședința de judecată a primei instanțe inculpatul Colț V. a declarat personal, prin

înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecarea cauzei să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, nesolicitând administrarea de noi probe, potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală (f.d. 170).

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Gheorghiuța Ig. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei, cu aplicarea față de Colț V. a prevederilor art. 90 din Codul penal.

În motivarea cererii, apelantul a indicat următoarele argumente:

- în opinia lui pedeapsa stabilită inculpatului este prea aspră;
- Colț V. a recunoscut vina integral la faza de urmărire penală a încheiat acord de recunoaștere a vinovăției, se căiește sincer de cele săvârșite, consideră că instanța de judecată trebuia să aprecieze gradul de influență al circumstanțelor atenuante asupra pedepsei penale, atât în baza criteriului cantitativ, cât și a celui calitativ. Instanța urma să țină cont de faptul că legea nu interzice aplicarea prevederilor art. 79 și art. 90 Cod penal față de inculpat;
- prima instanță nu a ținut cont pe deplin de criteriile generale de individualizare a pedepsei incorect ajungând la concluzia despre neaplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de Colț V.;
- instanța a aplicat o pedeapsă prea aspră în privința lui Colț V., astfel fiind vădit omis scopul pedepsei penale, or prin recunoașterea vinovăției integrale de către inculpat, căința și regretul profund al acestuia în urma celor comise denotă faptul conștientizării faptei și dorinței de corectare.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 4 decembrie 2018 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de avocatul Gheorghiuța Ig. în numele inculpatului, cu menținerea sentinței contestate fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că la stabilirea și individualizarea pedepsei instanța de fond conducându-se de prevederile art. 76 - 77 Cod penal, a stabilit că lipsesc careva circumstanțe agravante, reținând ca circumstanță atenuantă - căința sinceră. Totodată, instanța a ținut cont de personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează satisfăcător, anterior a fost condamnat de mai multe ori, continuă să săvârșească infracțiuni, astfel aplicând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, corect s-a concluzionat că corectarea și reeducarea lui Colț V. este posibilă doar în condițiile izolării acestuia de societate cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare și cu aplicarea amenzi.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare, cu amendă, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise de Colț V., ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, care face parte din categoria celor grave, de personalitatea inculpatului, care nu se află la evidența medicului narcolog și/sau psihiatru, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, de prezența unei circumstanțe atenuante, de faptul că a recunoscut vinovăția și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, nu este la prima abatere de la Legea penală, ori dânsul anterior a fost judecat, fiindu-i stabilite pedepse alternative sub formă de muncă neremunerată sau amendă, nu și-a schimbat atitudinea față de valorile ocrotite de legea penală, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și

reeducării inculpatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Instanța de apel a considerat că este nejustificată solicitarea apelantului privind stabilirea unei pedepse penale mai blânde, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, deoarece prima instanță a motivat concluzia despre necesitatea aplicării inculpatului a pedepsei cu închisoarea, ori o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Mai mult, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, conduita bună a infractorului; străduința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

La caz, instanța de apel a reținut că condițiile necesare pentru a fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu sunt întrunite. Cu atât mai mult că circumstanțele menționate de apărător au servit la micșorarea pedepsei aplicate inculpatului, astfel prima instanță la emiterea sentinței a ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximul și din minimul prevăzut de sancțiunea normei de incriminare, fiind stabilite noile limite cu care trebuie să opereze instanța la stabilirea pedepsei.

Totodată, s-a reținut că pedeapsa stabilită inculpatului este în corespundere și cu regula nr. 6 din Recomandarea nr. R(92)16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniștri la 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri, potrivit căreia: „*natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acestuia ținând cont de circumstanțele săvârșirii infracțiunii*”.

Din considerentele arătate, instanța de apel a concluzionat că pedeapsa aplicată inculpatului de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Colț V., care va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său, atitudinea față de membrii societății, patrimoniul persoanei, viața și integritatea corporală a acestora.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanțele de fond în partea stabilirii pedepsei, avocatul Gheorghita Ig. acționând în numele inculpatului, contestă cu recurs ordinar hotărârile respective solicitând casarea parțială a acestora și aplicarea față de Colț V. a prevederilor art. 90 Cod penal.

În esență, avocatul menționează în cererea de recurs aceleași argumente ca și în cererea de apel, pledând că instanțele de fond i-au aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, raportat la faptele comise de acesta. La stabilirea pedepsei atât prima instanță, cât și instanța de apel urma să se călăuzească de prevederile art. 75 Cod penal, potrivit cărora persoanei

recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni și se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate de sancțiunea normei de incriminare și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului.

Totodată, recurentul evidențiază că instanțele nu sunt în drept să rețină în favoarea inculpatului careva circumstanțe agravante, dacă acestea nu i-au fost imputate prin rechizitoriu.

De asemenea, recurentul susține că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. În acest sens, Curtea Europeană în jurisprudența sa, s-a pronunțat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (*cauza Varga și alții vs. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, 104; cauza Norbert Sikorski vs. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009*), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, și nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (*cauza Kyprianou vs. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005*). Or, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

În subsidiar, în cererea de recurs, avocatul Gheorghiu Ig. menționează că, în cazuri similare celor din speță, în mai multe decizii ale Curții Supreme de Justiție în privința inculpaților le-a fost aplicat art. 90 Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu dispoziția art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de partea apărării, menționând că la individualizarea pedepsei instanțele de fond nu au admis nici o eroare de drept, din aceste considerente recursul urmează a fi respins.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul Penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, inclusiv din alte considerente decât cele avansate de recurent.

Pornind de la aceea că obiectul cenzurii instanței de recurs este limitat la analiza chestiunilor de drept, respectiv rațiunea și finalitatea exercitării acestei căi de atac, se rezumă la înlăturarea erorilor de drept admise de instanța ierarhic inferioară, la etapa precedentă de judecare a cauzei, regulă stipulată și în art. 434 Cod de procedură penală.

În concordanță cu dispoziția art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel, cuprind următoarele aspecte: *dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală*. În ceea ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea se referă la: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate*.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile nominalizate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu dispunerea rejudecării cauzei.

Soluția instanței de recurs adoptată pe marginea acestei cauze, *în drept*, se întemeiază pe dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căreia, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea parțială a hotărârii atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în partea stabilirii pedepsei, în cazul în care esența erorii judiciare admise poate fi înlăturată de către instanța de recurs la această etapă a procedurii, fără a agrava situația inculpatului.

Rezultând din conținutul cererii de recurs, se constată că apărătorul Gheorghița Ig, care acționează în interesele inculpatului, invocând temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, pledează pentru desființarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, cu adoptarea unei noi hotărâri și dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii stabilite inculpatului Colț V. prin prisma art. 90 Cod penal. De facto, recurentul semnalează în cererea de recurs aceleași argumente expuse anterior și în cererea de apel, exprimându-și dezacordul cu neaplicarea art. 90 Cod penal față de inculpat.

Cu toate că argumentele invocate de recurent, *per se* sunt catalogate de Colegiu ca admisibile, totuși solicitarea de a fi aplicat art. 90 Cod penal față de inculpat urmează a fi respinsă. În această parte instanța de recurs se raliază statuărilor din sentință și din decizia recurată, fiind ferm convinsă că o atare modalitate de individualizare a executării pedepsei stabilite față de inculpat își va atinge scopul aplicării pedepsei penale exclamat de legislator în art. 61 Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a infractorului, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ceea ce privește comportamentul făptuitorului, iar Colț V. anterior a dat dovadă de desconsiderare totală a prevederilor legii, fiind în repetate rânduri condamnat pentru comiterea altor infracțiuni.

În același timp, se notează că, partea apărării este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv în această parte Colegiul Penal lărgit nu se va expune, menținând integral soluția instanțelor ierarhic inferioare.

Prin urmare, exceptând că baza factologică și încadrarea juridică a faptei au fost corect reținute de instanțele de fond, actul judecătoresc al acestora prezintă deficiențe datorită procedurii de individualizare a pedepsei, eroare de drept ce urmează a fi remediată de instanța de recurs în prezenta procedură, fără ca prin aceasta să se agraveze situația inculpatului.

Or, la stabilirea pedepsei, de fiecare dată, instanțele urmează să se ghideze de prevederile exhaustive ale art. 8 din Codul penal, potrivit cărora caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii. Totodată, fiind relevante speței și dispozițiile conținute în art. 10 Cod penal, potrivit cărora legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

La caz, atât prima instanță, cât și cea de apel nu au ținut seama de faptul că, infracțiunea imputată prin rechizitoriu inculpatului a fost comisă de Colț V. la 6 iulie 2011, adică la stabilirea pedepsei în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, instanțele urmau să opereze cu limitele sancțiunii acestei norme în redacția Codului penal din 2011, ceea ce instanțele au eșuat să realizeze.

În contextul celor expuse, Colegiul Penal lărgit devine competent să cenzureze puterea discreționară a instanțelor ierarhic inferioare în privința modalității de individualizare a pedepsei penale aplicate inculpatului pentru comiterea infracțiunii de jaf.

Pentru a statua asupra acestei concluzii, instanța de recurs, pornește de la aceea că, rolul punitiv și de coerciție în privința infractorilor este exercitat de stat prin sistemul de pedepse reglementate de legea penală. Eficiența acestor pedepse se apreciază în dependență de gradul în care a fost atins scopul pedepsei și în funcție de impactul exercitat asupra infractorului, în particular, și a întregii societății, în general. Orice pedeapsă are drept obiectiv aplicarea unui tratament sancționator infractorului, pentru prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni, ceea ce presupune o individualizare adecvată a reacției sociale la faptele prejudiciabile prescrise de legea penală.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat inculpatului, la caz, fiind incident art. 187 alin. (2) Cod penal. Totodată, categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit inculpatului se apreciază în dependență de circumstanțele atenuante și agravante existente în dosar, prevăzute de art. 76 – 77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

Prin urmare, revenind la circumstanțele concrete ale cauzei, Colegiul evidențiază că, Colț V., prin acțiunile sale ilegale a comis infracțiunea de jaf, pentru care prima instanță l-a condamnat, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la închisoare pe un termen de 4 ani, cu aplicarea amenzii în mărime de 750 unități convenționale și cu stabilirea executării pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În pct. 21 - 22 din sentință este expus calculul de care a făcut uz instanța pentru a ajunge la concluzia de mai sus, menționând în acest sens următoarele: „*Art. 187 alin. (2) - jaful ... se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale (în redacția legii la momentul comiterii infracțiunii).*”

22. Astfel, prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o treime, în cazul dat, se stabilește noua limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de închisoare ... care este:

- pentru infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. d), e) Cod penal de la 3 ani și 4 luni la 4 ani și 8 luni.”

După cum se învederează din textul sentinței prima instanță deși a făcut mențiunea că aplică sancțiunea de la art. 187 alin. (2) Cod penal în redacția legii la momentul comiterii infracțiunii, totuși nu a ținut seama de aceste prevederi. Nici instanța de apel, verificând legalitatea sentinței la sesizarea apărătorului inculpatului, nu a constatat eroarea admisă de prima instanță și a menținut calculul pedepsei efectuat de aceasta și cuantumul final stabilit în privința inculpatului.

Astfel, după cum a fost menționat supra, pentru justa efectuare a operațiunii de individualizarea a pedepsei aplicate inculpatului, este imperios de a ține seama de limitele acesteia la momentul comiterii infracțiunii.

La momentul comiterii infracțiunii, sancțiunea art. 187 alin. (2) Cod penal prevedea închisoarea de la 3 la 6 ani. Pentru a verifica dacă în urma modificărilor operate în legislație în intervalul de timp cuprins între data comiterii infracțiunii și data pronunțării sentinței, a apărut o situație mai favorabilă inculpatului, urmează a fi consultată Legea pentru modificarea Codului penal al Republicii Moldova nr. 119 din 23 mai 2013 (*în vigoare din 21.06.2013*)//*Monitorul Oficial nr.130-134, art.423 din 21.06.2013*, potrivit căreia în sancțiunea alineatului (2), textul „de la 3 la 6 ani” a fost înlocuit cu textul „de la 5 la 7 ani”. De aici rezultă că sancțiunea prescrisă de legislator pentru art. 187 alin. (2) Cod penal, în redacția din 2013, îi agravează situația inculpatului.

Cauza a fost judecată în procedura simplificată, adică îi sunt incidente stipulările din alin. (8) al art. 364¹ din Codul de procedură penală, potrivit cărora inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea.

Noile limite speciale ale pedepsei sub formă de închisoare ce erau pasibile aplicării inculpatului, reieșind din dispoziția alin. (8) al art. 364¹ din Codul de procedură, se cuprindeau între 2 ani și 4 ani închisoare.

Prima instanță, notând că noua limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de închisoare, pentru infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. d), e) Cod penal, ce urmează a fi aplicată inculpatului, se cuprinde între limitele de la 3 ani și 4 luni până la 4 ani și 8 luni, i-a stabilit inculpatului în primul rând o pedeapsă neprevăzută de norma de incriminare, în redacția legii din momentul comiterii infracțiunii și în al doilea rând i-a agravat neîntemeiat situația inculpatului.

Din atare considerente, Colegiul Penal lărgit conchide asupra admiterii recursului ordinar declarat de avocatul Gheorghita Ig. în numele inculpatului Colț V. și casarea parțială a sentinței Judecătoriei Ungheni din 13 septembrie 2018 și a deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 4 decembrie 2018, în partea stabilirii pedepsei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit căreia lui Colț V., recunoscut vinovat în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e) Cod penal, i se aplică pedeapsa de 2 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În subsidiar, se relevă că termenul începerii executării pedepsei cu închisoarea stabilit inculpatului urmează a fi calculat din data pronunțării prezentei decizii, cu includerea în acest termen a duratei aflării lui Colț V. în stare de arest din 14 august 2018 până la 9 aprilie 2019.

Având în vedere cele expuse, Colegiul accentuează că reeducarea inculpatului în spiritul respectării valorilor apărute de legea penală nu este posibilă decât prin menținerea pedepsei cu închisoarea, atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare a acesteia.

Din alt punct de vedere, se remarcă faptul că, procedând la această formă de individualizare a executării pedepsei Colegiul a respins implicit cererea apărătorului de

aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpat, considerând că numai astfel se poate ajunge la schimbarea atitudinii acestuia față de valorile legii penale pe care Colț V. le-a nesocotit în repetate rânduri, prin fapta comisă. Raționamentele instanței de recurs care au condus la adoptarea unei atare soluții, sunt fondate pe circumstanțele incidente acestei cauze, mai exact, la stabilirea pedepsei în privința inculpatului s-a ținut seama că, prin rechizitoriu careva circumstanțe de natură să-i agraveze răspunderea inculpatului nu au fost stabilite, dar în baza art. 76 Cod penal, s-a reținut în calitate de circumstanță atenuantă – recunoașterea vinovăției, inculpatul, la locul de trai se caracterizează satisfăcător și în prima instanță a manifestat căință sinceră față de cele comise.

Toate cele consemnate supra, au determinat instanța de recurs să intervină în sentința și decizia instanței de apel, prin casarea lor parțială și să adopte prezenta soluție pe caz.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Gheorghița Igor în numele inculpatului Colț Vitalie XXXXX, casează parțial sentința Judecătorei Ungheni din 13 septembrie 2018 și decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 4 decembrie 2018, în partea stabilirii pedepsei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, după cum urmează:

Colț Vitalie XXXXX, recunoscut vinovat în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e) Cod penal, i se aplică pedeapsa de 2 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei cu închisoarea stabilit inculpatului urmează a fi calculat din data pronunțării prezentei decizii, cu includerea în acest termen a duratei aflării lui Colț Vitalie în stare de arest din 14 august 2018 până la 9 aprilie 2019.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 8 mai 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion

Judecător

Ghervas Maria

Judecător

Mardari Dumitru